

njewustajny ani njepšhestajny sa mišionstwo próstwy a dary woprowacz. A to czim wjazy, hač stej hišcže pschezo dwě tšeczinje zykho człowjestwa hubjene póhanstwo a pod srudobu teho słowa našeho teksta žakosčitej: „Čžemnosč pschikrywa semju a mrofta ludži.“ Na wschěch dobyczach, kotrež mišionstwo bjes póhanstwom dobywa, je widžicž, kač so tón Knjes k mišionstwu džělu swojeje zyrkwe s hnadu pósna. Teho dla, moji lubi bratsja, budžcže wobstajni, njehnucži a pschibjerajcže stajnje we skutku teho Knjesa, dokelž wy wěscže, so wasche džělo podarmo njeje w tym Knjesu.

Tež póhanam dyrbi so Jesušowe sbože dostacž.

Wopomícže:

III.

Tón Knjes chže swojeje zyrkwi s wobroczenjom póhanow nowu krašnosč dacž. Knjesowa zyrkej shromadnje a kóždy wěrjazy kšesczijan wošebje dyrbi to šhonjenje čžinicž, kotrež je tón Knjes Jesuš sam na šwěcže čžinił. Jeho krašnosč bě potajena krašnosč; jenož wěra ju spósna wasche. „My widžichmy jeho krašnosč“, tak čži lubi japoschtoli wusnachu; ale šwět ju njewidžesche. Tak dže so tež kóždemu wěrjazemu kšesczijanej. „Teho dla was šwět njesnaje; pschetož wón jeho njesnaje!“ praji šwjaty Jan (1. Jan. 3, 1). „Wasche žiwjenje je potajene s Khrystušom w Bosy!“ praji šwjaty Pawoł (Kol. 3, 3). A tak dže so tež Khrystušowej zyrkwi na semi. Sejnu krašnosč šwět njewidži ani tež njesnaje. Ale tak njedyrbi wostacž. „Dnyž Khrystuš naše žiwjenje so šjewicž budže“, tehdy budže jeho zyrkej, tehdy budža jeho wěrjazy s nim šjewjeni w krašnosč. Tehdy budže jeho zyrkej psched wschitkimi woczimi šjawnje a sbóžnje pschekrašnjena jako jene stadło pod jnym pastyrjom. Tutej krašnosčzi Jesuš swoju zyrkej napschecžiwu wodži psches mišionstwo, psches wobroczenje póhanow. Tež hižom nětžischa snutskomna krašnosč Jesušoweje zyrkwe psches to s mišionstwom roscže, so so s kóždym wobroczenjom póhanow naša wěra a naša wěry wješelosč s nowa wožiwu a pschispori. Sswjaty Pawoł, jako póhanow japoschtol, chžysche tak rad s wobroczenjom póhanow šwó j